

MỘT MẢNH RỜI – (1).

(Tâm bút).

□

*/ **Chuyện Đồi Nay.**

Costa Mesa, Nam Cali, thứ Hai Aug. 16/2017

8:16 AM. (Đang ở Nam Cali, trong nhà em gái Kiều My.)

Căn nhà vắng lặng, ngăn nắp, thanh lịch, hoàn toàn khác với căn nhà những-người-trăm-năm-cũ bừa bộn sách vở. Thật rất ít khi tôi làm điều “đi khỏi phòng viết” trừ ra những lần đi thẳng về Nha Trang hay Dalat. Dù vậy, chuyện “*phải làm*” bây giờ thì “*cứ làm*”, cái Tôi quen thuộc phải bị dẹp xó để “cứu vớt” giùm cái Tôi hoang tưởng của đứa em.

Suốt ngày hôm qua, ngồi nghe Kiều My đàn, tôi nhận ra hai điều rõ rệt:

1/ Trong thế giới của Kiều My vẫn còn ả núp một “tấm lòng” dành cho người chị. Biết ra nỗi buồn giấu kín của tôi về một giọng đàn đã mất kể từ khi bỏ Dalat ra đi đầu tháng 5/1975, Kiều My đã ra sức ngồi soạn lại hòa âm piano các bản nhạc cũ để mong “thế chân” anh Phùng Kim Ngọc mà đàn với chị.

Chuyện hay-dở khoan bàn đến (vì chưa ráp lại với nhau) nhưng nhìn bản tổng phổ bài Tango Blue Sky soạn cho dương cầm viết chỉ trong một đêm, tôi đâm kinh ngạc. Không ngờ Kiều My giỏi thật! Ở trường Nhạc, ngành học của tôi là biểu diễn độc tấu có giàn nhạc phụ đệm. Còn của Kiều My là soạn hòa âm, rắc rối và khó hơn nhiều.

2/ Cái bệnh hoang tưởng trong Kiều My rõ ràng chỉ nổi dậy và ứng dụng khi sống với Âm Nhạc. Đang ngồi viết dưới lầu, tôi bỗng nghe tiếng hét thật lớn trên lầu:

“*Câm cái miệng lại! Biết gì mà nói?*” (Thật hét cả hồn!)

Rồi suốt một ngày cứ xảy ra những điều như thế, ngay cả khi ngồi vào đàn dạo lên khúc nhạc vừa soạn, giữa những âm thanh đang tìm kiếm, lại cũng nghe Kiều My hét thật lớn:

“*Câm đi! Tao không muốn nghe!*”

hoặc: “*Đừng cản đường tao, tao biết cái gì tao đang viết. Đừng nói ỏm tỏi, điếc tai lắm!*”

Thế là tôi hiểu!

Thuở trước trong loạt bài Tài Hoa Mệnh Bạc, viết về Van Gogh, Edgar Poe, Gogol, khi đưa ra dữ kiện “trong đầu các nhà nghệ sĩ lớn có tiếng nói ai đó...”, tôi lấy làm lạ lắm! Lại khi đọc báo với lời khai của kẻ giết người: “Trong đầu có tiếng nói xúi giục tôi phải làm hành động đó...” tôi cũng chưa mừng tượng ra.

Chỉ ngày hôm qua, qua cô em gái, mới tin được rằng “có tiếng nói thật” trong đầu những người tâm thần bị rối loạn. Vì thế mới có tình trạng người điên cứ hay “nói lảm nhảm”. Nhìn từ ngoài, tưởng là họ nói “một mình” mà thật là đang nói “cùng ai đó”.

Trường hợp Kiều My, trên tất cả mọi mặt, em rất thông minh, tinh táo. Hôm uống rượu nhà anh Bằng Phong Đặng Văn Âu, em tranh luận với nhà văn Văn Thanh về Lịch Sử và Văn Học theo hai chữ “ngô đồng” trong hai câu thơ cổ (*Ngô đồng nhất điệp lạc, thiên hạ cộng tri Thu*), nói năng lưu loát đâu ra đó làm ai cũng “nể”.

Vậy mà chỉ với Âm Nhạc, thấy rõ rằng Kiều My “bất thường”.

Có lẽ cái luận cứ tôi đưa ra ở những bài đầu tiên trong cuốn Tâm Bút này về chứng hoang tưởng của Kiều My là ĐÚNG.

+ Em “điên” vì “*bị đuổi khỏi trường Nhạc Sài Gòn sau 30/4/1975*”,

+ “Điên” vì “*bị anh chồng kèm kẹp không cho theo học trường Nhạc Paris*”,

Do đó giờ đây trong những tiếng la hét khi ngồi vào đàn hay ngồi với bản hòa âm, cơ hồ như em ĐANG “nói” với anh chồng cũ không còn hiện diện trong đời em gần hai chục năm trước.

Thật tội nghiệp!

Tuần qua đi chung xe từ Costa Mesa về San Jose, có mặt anh Văn Thanh, Kiều My kể:

“*Hồi xưa ở Paris, gửi bài sang cho tờ Văn Uyển của chị Bông Giấy, Hưng (anh chồng) cứ theo cầm rằm, chê bai, cảm đoán, thậm chí còn xé cả bài không cho gửi. Vậy mà sau này khi ‘nó’ bắt đầu cầm viết, lại cứ giấu kín như mèo giấu c...!*”

Xong, em cười:

“*Bé viết thì cảm, còn ‘nó’ cứ tha hồ viết. Có lần Bé đọc, thấy dở ẹt!*”

*

**

Trong cuộc sống hiện tại, hình như ai cũng có “con ma điên” ần núp trong đầu? Mỗi người điên một cách và Vì một lý do riêng. (Người Mỹ diễn giải qua chữ “*stress*”).

Nhưng dù thế nào thì nguyên nhân khởi đầu của cơn chứng đó (theo tôi nghĩ) cũng vẫn phát sinh từ một mối ần ức tâm lý. Có người điên vì mất của, mất con, mất gia đình, thân tộc. Có người điên vì ghen, mất bò, mất bịch. Có người điên vì danh vọng, tiền bạc, quyền lực. (Ví dụ ông TT Donald Trump hay anh chàng lãnh đạo nước Bắc Hàn họ Kim hiện tại!)

Cách Xả cũng tùy trường hợp, tùy cá chất mà xả; tệ hại nhất là chuyện xách súng phơ bừa vào giữa đám đông.

(Cũng theo ý riêng tôi.)

Nguyên nhân cái điên của những người nghệ sĩ lớn thế giới là do bởi họ “*không có chỗ thoát cho Nghệ Thuật ư trần*” trong họ. Điển hình là trường hợp Edgar Poe, Gogol, Van Gogh. Nhà soạn nhạc lừng danh người Đức, Robert Schumann, cũng chết vì bệnh điên.

Còn nguyên nhân cái điên của những người nghệ sĩ “*nho nhỏ*” bị “*tẩu hỏa nhập ma*” là khởi đi từ tâm lý “*con cóc muốn to bằng ông Trời!*”

Trong thế giới văn học nghệ thuật VN cũng lắm anh điên. Sơ sơ thôi là Bùi Giáng, Nguyễn Tất Nhiên, Nguyễn Ngu Í. Có lần tôi nghe anh bạn họa sĩ tài hoa Đăng Lạt: “*Khi bà vợ anh buộc anh phải đi kiếm tiền thay vì vẽ tranh, anh tự tay đốt hết một lúc đến cả trăm bức xong bỏ nhà đi vượt biên luôn!*”

(Trở lại chuyện Kiều My).

Hai ngày nay sống cạnh cô em, mới thấy rõ ràng Kiều My “*điên*” vì mất Âm Nhạc, nổi ản ức lâu ngày tích lũy, nay thành vô phương cứu chữa.

Hôm đầu tiên xuống Nam Cali, ngồi ăn chung với nhau, nghe em nói với đứa con trai (trong tiếng hét dữ dội), mới biết em căm thù “*thằng bố mày*” đến thế nào trong sự kiện ngày xưa căm em viết văn, căm em chơi dương cầm, căm đủ thứ sinh hoạt gần gũi cùng Mẹ và các anh chị ruột.

(Thật xót xa thương cho cả em lẫn đứa con em trong cùng hoàn cảnh hiện tại).

Nếu kể thêm chuyện về Kiều My, chắc tôi quy luôn.

Tôi hôm qua, nhận cú phone anh Phan Diên gọi. Cuộc chuyện trò hơn tiếng đồng hồ (vẫn như bao giờ) toàn là chuyện “*đầu cua tai nheo*” về giới chữ nghĩa Nam Bắc Cali, về các tác phẩm tôi đã, hay đang viết, về hoàn cảnh riêng của hai người bạn... Tóm lại, đó là (một trong những) cú gọi bao gồm các mẫu chuyện “*giúp tôi*” giải thoát mình khỏi cái bàn viết (ở San Jose) và ngay lúc này khởi cái nhức đầu theo tiếng la hét của Kiều My.

Có điều kỳ diệu là khi chia sẻ với Phan Diên về Viết Cho Người “*Đã Chết*”, càng phân tích, tôi càng nhận ra rõ hơn “*tâm điểm của tác phẩm*” (như đã trình bày trong bài viết lúc nửa khuya tại đây).

+ *Một TTBG cũng RẤT ĐIÊN đang sống trong xứ Mỹ đầy ứ những chuyện điên và người điên.*

+ *TẤT CẢ (luôn TTBG) cùng đang lặn ngụp trong cái hố điên trên đủ các thứ (nào là danh vọng, tiền bạc, đời sống, nào là chữ nghĩa, âm nhạc, ước mơ, hoài bão....”)*

*/ Rồi, vẫn xuyên qua cú điện thoại, tôi chợt nhận ra Người-Âm-Nhạc và Người-Văn-Chương (tôi gặp trong đời) quả thật là “*đáng nể*” (lời Phan Diên gọi là “*bản lãnh*”!)

(Điều “*bản lãnh*” này, với trường hợp Người-Âm-Nhạc thì có thể nói được:

- + Anh Phùng Kim Ngọc suốt 18 năm sống với chị Lan, bà vợ có máu điên vì tánh ghen dữ dội;
- + Bỏ đàn từ khi Máy bay khởi Dalat đầu tháng 5/1975;
- + Chịu đựng 6 năm với người vợ thứ hai (mẹ của Ngọc Sáng) “suốt ngày ngồi nói lảm nhảm”.
- + Rồi cô vợ tự tử chết.
- + Anh tiếp tục cuộc sống cô đơn với con gái Ngọc Nga 6 tuổi.
- + Đến năm con bé lên 18, duyên dáng xinh đẹp, leo núi Lang Biang bị đột quy, chết.

*

* *

[LẬT LẠI TRANG NHẬT KÝ RỜI CỦA NĂM 1998].

***/ Cali Nov. 27/1998**

Mẹ già và Kiều My đi VN, tôi gửi theo cây đàn Keyboard hiệu Korg M1 nhờ trao tặng anh Ngọc, xong gọi về Dalat báo anh biết điều này, bảo anh xuống Sài Gòn nhận đàn.

***/ Cali. 29/11/1998**

Hai ngày sau gọi về Dalat thì được cô Ngọc (mẹ Ngọc Sáng) cho hay anh đã đi Sài Gòn. Trong óc hình dung ra người đàn bà dáng cao ráo, mảnh khảnh, vương bệnh tâm thần mà từ lần đầu trở lại Dalat mùa xuân 1993, tôi đã được nghe nói đến. Thêm một lần gặp, mùa hè 1997, tại căn nhà số 12 Nguyễn Tri Phương Dalat nơi anh đang trú ngụ.

Giọng cô nhỏ nhẹ:

"Cảm ơn cô Thu Vân đã giúp đỡ tụi em rất nhiều. Nếu không có cô, chẳng biết gia đình em sẽ ra sao."

***/ Cali. Dec. 2/1998**

Lại gọi về Dalat. Anh bắt máy. Tôi hỏi:

"Cây đàn, anh có thích không?"

Sự hoan hỉ lộ rõ trong giọng đáp:

"Thích lắm em à. Cả đêm không ngủ được, anh cứ đi ra đi vào mà nhìn ngắm nó, không ngờ lại có trong tay cây đàn quý."

Tôi cười:

"Anh thích là em vui rồi."

***/ Cali. Dec. 3/1998**

Nhà vắng, không khí mùa đông lạnh buốt, tôi ngồi bên lò sưởi uống rượu một mình. Nhìn những tia lửa bắn trong lò mà thấm cảm hơn bao giờ nổi cô đơn hiện tại của không gian và cũng của lòng mình u ám, tôi điện thoại về Dalat cho Mỹ Vân. Bảo Mỹ Vân:

"Em đừng nói gì, để cô nói thôi cho vui nhẹ bớt. Nếu không cô sợ rằng mình sẽ tự tử."

Thế là tôi nói huyền thiên một hồi mọi niềm u uất, xong cảm ơn Mỹ Vân và đi ngủ.

Nào dè, sau cú điện thoại, Mỹ Vân gọi ngay cho anh Ngọc:

"Thầy ơi, cô Thu Vân tự tử chết rồi!"

Thế là anh òa khóc trước mắt vợ con.

Xong, gọi xuống Nha Trang cho Dì Túy hay, anh vẫn khóc nức nở qua điện thoại.

Dì gọi sang Mỹ cho cậu Bảo mà chẳng dám gọi về Mẹ đang ở Sài Gòn.

Cậu Bảo lại gọi qua cho Vân San.

Vân San lên phòng thấy tôi vẫn nằm ngủ.

***/ Một tuần lễ sau:**

***/ Cali. Dec. 10/1998**

Bất ngờ nhận phone Lê Minh (con gái chị Lan) đang ở San Jose, giọng hốt hoảng:

"Chị có biết gì không? Cô Ngọc uống thuốc rầy tự tử chết rồi."

Trái tim tôi quặn thắt để những lời Lê Minh nói tiếp theo, tôi nghe mà chẳng hiểu gì ráo.

Tôi gọi về Dalat cho anh ngay thì được anh xác nhận điều cô Ngọc tự tử là đúng. Giọng anh rõ ràng rối loạn. Tôi hỏi:

"Anh có la mắng gì cô ấy không để đến nỗi như thế?"

Anh đáp nhỏ:

"Không, anh chẳng la mắng gì. Mà phải nói rằng kể từ khi ăn ở với cô ấy đã hơn 6 năm qua, tuần lễ vừa rồi mới là lúc duy nhất anh thấy cô tinh táo. Cô cứ đi ra đi vào luôn miệng hát, lại còn bảo: *'Tôi phải về với Chúa. Nước của tôi phải là nước Chúa. Tôi ở trần gian này không ích lợi gì mà chỉ làm khổ cho chồng con tôi.'*

Anh đâu ngờ hôm anh và chú Dũng học trò đi công việc, ở nhà cô ấy uống hết lọ thuốc rầy. Dem vào nhà thương mấy hôm vẫn cứu không được."

***/ Mùa hè năm 2000** về Dalat với Âu Cơ, một buổi tối mưa dầm lạnh cóng, trong căn nhà u ám vẫn còn không khí tang ma, tôi và anh Triệu Trung Tiên nghe anh Ngọc kể:

"Suốt bao nhiêu năm tôi rất khổ theo chứng bệnh tâm thần nói năng lảm nhảm của cô ấy. Tiền bạc thiếu hụt, cửa nhà túng quẫn. Cái đêm Thu Vân từ Mỹ trở về lần đầu với TNH tháng Một năm 1993, chúng tôi gặp lại nhau, có cả anh Tiên và anh Ngô, thì cũng là lúc cô ấy vừa bóp cổ bé Nga (mới 6 tháng tuổi) nên bị đưa vào nhà thương điên. Sau đó nếu không có sự trợ giúp vật chất của Thu Vân, tôi không biết cách nào vượt qua nổi."

Lúc cô Ngọc tự tử, tôi đang đi vắng khỏi nhà. Dù vậy tôi vẫn là người trước tiên bị công an bắt đi, nhốt vào khám. Dù có sự làm chứng của chú Dũng, tôi vẫn không được thả.

Ngồi trong tù, tôi nghĩ, số phận tôi được định đoạt ra sao là đều do ở lời xưng tội lần cuối của cô ấy với vị linh mục. Thật sự tôi rất hối hận. Tự nghĩ, biết đâu trong những tháng năm điên loạn, nhiều lần bị tôi câu dẫn, đã để lại trong lòng cô mối hận nào đó. Nhưng may là cô vẫn xác nhận với ông Cha rằng chính cô tự ý uống thuốc rầy chứ chẳng phải do ai xúi giục. Cô khai, thấy mình sống chỉ làm khổ chồng con. Nhờ vậy mà tôi được thả."

Đêm Dalat u buồn, ngồi nghe chuyện anh kể, trái tim tôi rung rung thương xót.

Gom chung câu chuyện anh vào câu chuyện điện thoại với Mỹ Vân đêm Dec. 3/1998, thấy "có cái gì liên hệ". Tiếng òa khóc của anh khi nghe Mỹ Vân báo "cô Thu Vân tự tử" có lẽ đã tác động mạnh lên tâm hồn yếu đuối của người vợ? Trong một phút bất ngờ, hẳn cô Ngọc nhận ra "trái tim anh vẫn dành cho người ở xa" chứ chẳng là cho cô?...

Tôi không dám nghĩ tiếp. Nhưng tự âm thầm, thấy mình như có trách nhiệm với bé Nga 6 tuổi, con chung hai người và bé Sáng 9 tuổi -con riêng cô Ngọc. Luôn với cả anh, tôi biết mình không thể "quay lưng" hoàn toàn từ đây dù trong bất cứ hoàn cảnh nào.]

Cái "bản lãnh" của anh Phùng Kim Ngọc nằm ở chỗ "ĐÃ KHÔNG BỊ HÓA THÀNH ĐIÊN" trong ước mơ "một ngày lại được đệm piano các bản Tango Argentina theo tiếng đàn của người con gái gypsy năm cũ."

*/ Còn trường hợp Người Văn Chương thì sao? Không biết được "thế nào là bản lãnh".

*/ Chỉ mỗi một điểm quan trọng trên hết mà tôi biết qua quyển Tâm Bút Viết Cho Người "Đã Chết":

"Nhân vật TTBG đã GẶP và ĐUỘC cả Người Âm Nhạc lẫn Người Văn Chương 'chỉ giùm cách XẢ' những nỗi điên qua tiếng đàn hay cây bút, do đó mà KHÔNG BỊ trở thành 'điên hoàn toàn' (như cô em và rất nhiều kẻ chung quanh!)"

Cũng mới vài ngày trước, đọc được lời sau đây của anh bạn nhà văn Hùng Sơn ghi xuống bên dưới một bài Viết Cho Người "Đã Chết" đăng trên trang Facebook TTBG:

"Đã từ lâu tôi vẫn ngưỡng mộ Trần Thị Bông Giấy trên những trang sách nói về tình yêu của cuộc đời BG. Càng đọc càng thấy thấm thía tâm trạng người phụ nữ trong giới nghệ sĩ này. Cô đã thực sự sống và hết sức can đảm trải bày tâm tư trên những trang giấy, bất kể có khi làm nhiều bạn bè trong giới văn nghệ phải e ngại. Điều đó lại càng khiến tôi thích thú, mặc dù mình cũng có phần trong những giọng chữ "ai oán" kia!

Ấu cũng là định mệnh của một người viết tiểu thuyết mà thú thực, chưa một lần dám nhận mình là nhà văn. Bởi vì người ta nói "Văn là người", mà tôi lại "không cho phép mình sống" như trong những cuốn tiểu thuyết mình đã viết! Nhưng trở trêu thay, tôi lại giống Bông Giấy ở chỗ "luôn luôn chỉ viết" những gì trong môi trường mình từng sống và trải nghiệm.

- **Loạt sách về Chiến Tranh và Tình Báo:** bởi tôi là nhân viên của Cục An Ninh Quân Đội trước 1975, trong 12 năm thời quân ngũ.

- **Loạt truyện về Bùa ngãi, Ma quỷ:** bởi đã hơn nửa thế kỷ tu luyện trong thế giới vô hình.

- Và mới đây nhất, muốn “**viết về Phật Giáo**” tôi đã phải trở thành “Phật tử” của một dòng phái Mật Tông Tây Tạng gần 10 năm, rồi trở về Việt Nam xuất gia làm “thầy chùa” trong cửa Phật hơn một năm, mặc dù tôi là một “con chiên ngoan đạo” của Thiên Chúa Giáo!

(Phải nói nương náu cửa Phật là vì thiện tâm muốn hướng về Phật pháp để tìm an tịnh trong tâm hồn mà “**tạo nên một tác phẩm an lành cho những ngày tháng cuối đời của chính mình.**”)

Nhưng than ôi! Cuốn sách ra đời lại nhằm vào “thời mạt pháp” nói lên thực trạng của những kẻ trọc đầu, đắp áo cà sa của Đấng Chí Tôn, làm tay sai cho giặc (những kẻ đang cầm quyền trên đất nước tôi!)

Ấu cũng là định mệnh mà tôi chẳng bao giờ viết được một cuốn nào ra hồn, sáng sủa và an lành cho đời sống của mình.

Đấng cay làm sao Bông Giấy ơi, người bạn văn của tôi.

Hùng Sơn

Không biết nghĩ sao về những lời trên của anh Hùng Sơn ngoài ý nghĩ trong riêng trí não TTBG:

“Anh Hùng Sơn đã ‘**từng XÁ được cái điên**’ nội tâm qua những cuốn sách mà ‘**tôi lại không cho phép mình sống như trong những cuốn tiểu thuyết mình đã viết!**”

Hay là anh Hùng Sơn cũng đang sắp “**MUỐN điên**” vì “**ước vọng**” “**con cóc phình to bụng cho bằng ông Trời?**”

(Là bạn với nhau, TTBG xin “can” ở ý tưởng này, nghe anh Hùng Sơn!)

[]

Trần Thị Bông Giấy.

(Bài viết xong tại Costa Mesa, Nam Cali, thứ Hai Sep. 18/2017

4:14 PM)

[]